Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26218
Copyright: Admont, Benediktinerstift

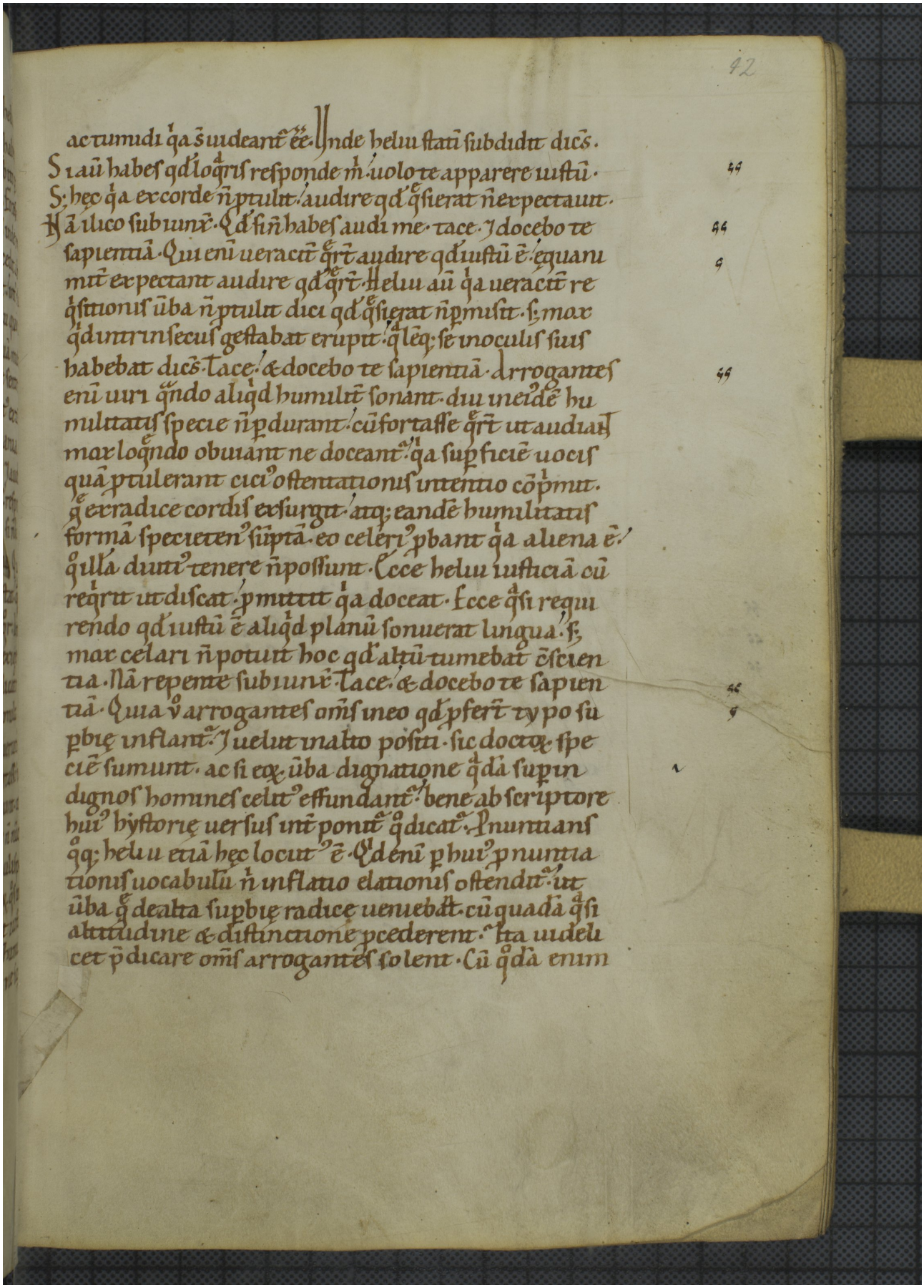

42

ac tumidi q̃a s̃ uideant ee. Unde helu stati subdidit dicẽs.
S. iaũ habes qd loq̃ris responde m. uolo te apparere iustũ.
S. hęc q̃a ex corde ñ ptulit audire qd q̃sierat ñ expectauit.
H. ilico subiunx. Qd siñ habes audi me tace. I docebo te
sapientiã. Qui enĩ ueracit q̃rit audire qd iustũ ẽ. equani
mit expectant audire qd q̃rit. Helu aũ q̃a ueracit re
q̃sitionis ũba ñ ptulit dici qd q̃sierat ñ pmisit. s. mar
q̃ditti insecus gestabat erupit. q̃ leq; se in oculis suis
habebat dicẽs. tace. & docebo te sapientiã. Arrogantes
enĩ uiri q̃ndo aliq̃d humilit sonant. diu in eidẽ hu
militatis specie ñ pdurant. cũ fortasse q̃rit ut audiat
mar loq̃ndo obuiant ne doceant. q̃a superficiẽ uocis
quã ptulerant cici ostentationis intentio cõpmit.
q̃ e radice cordis exsurgit. atq; eandẽ humilitatis
formã specieten suptã. eo celeri pbant q̃a aliena ẽ.
q̃ illã diuti tenere ñ possunt. Ecce helu iusticiã cũ
req̃rit ut discat. pmittit q̃a doceat. Ecce q̃si requi
rendo qd iustũ ẽ aliq̃d planũ sonuerat lingua. s.
mar celari ñ potuit hoc qd altũ tumebat ẽscien
tia. Nã repente subiunx. tace. & docebo te sapien
tiã. Quia arrogantes omis ineo qd pferit typo su
pbię inflant. I uelut in alto positi. sic doctrę spe
ciẽ sumunt. ac si ex ũba dignatione q̃dã supin
dignos homines celit effundant. bene ab scriptore
hui historię uersus int ponit q̃dicat. Pnuntians
q̃q; helu etiã hęc locit ẽ. Qd enĩ p hui pnuntia
tionis uocabulũ ñ inflatio elationis ostendit. ut
ũba q̃ de alta supbię radice uenebat. cũ quadã q̃si
altitudine & distinctione pcederent. ita uidelicet
p dicare omis arrogantes solent. Cũ q̃dã enim